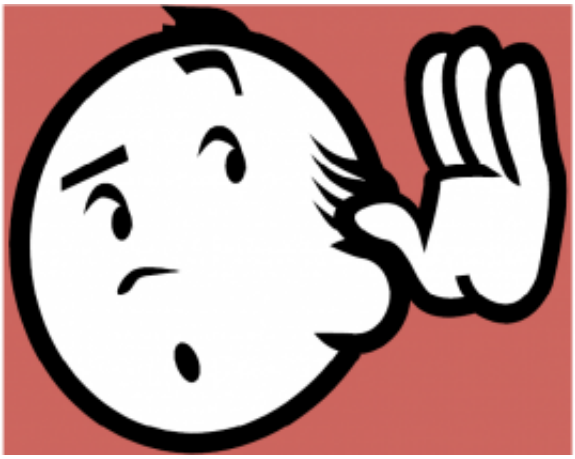
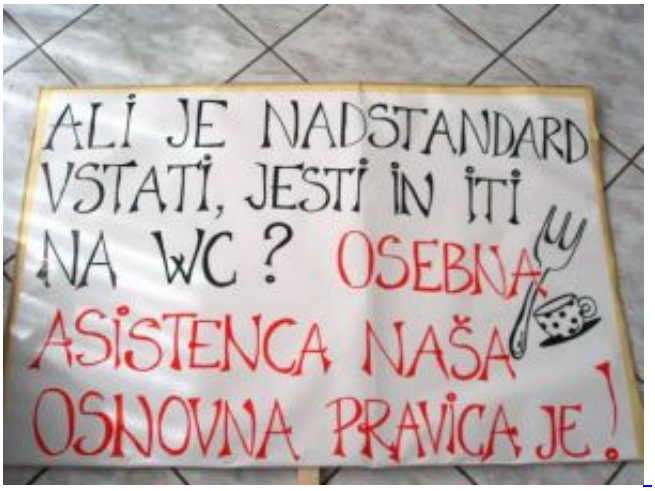
Razstava Osebna asistenca je naša eksistenca

01.12.2014 15:01 od MDI.si (0 komentarjev)

Razstava Osebna asistenca je naša eksistenca

-
-
-

-
-
-
-
ALI JE NADSTANDARD
VSTATI, JESTI IN ITI
NA WC? OSEBNA
ASISTENCA NAŠA
OSNOVNA PRAVICA JE!
-

INDPENDENCE

-
-
-
-

-
- MEDGEN BORZA
-
-
-

MENTAL
HEALTH
AWARENESS
WEEK
11-17 MAY
Mental
Health
Foundation

-
За мiст
-
-
За мiст
-

-
-
-
-
RTV 4
ARHIV
V ŽIVO
SPORED
ODDAJE
Me irimi
stenami
MREŽA ZA
DEINSTITUCIONALIZACIJO
MED ŠTIRIMI STENAMI

-
-
-
-

Za zaprtimi vrati

OSEBNE ASISTENCE

SLOVENIA

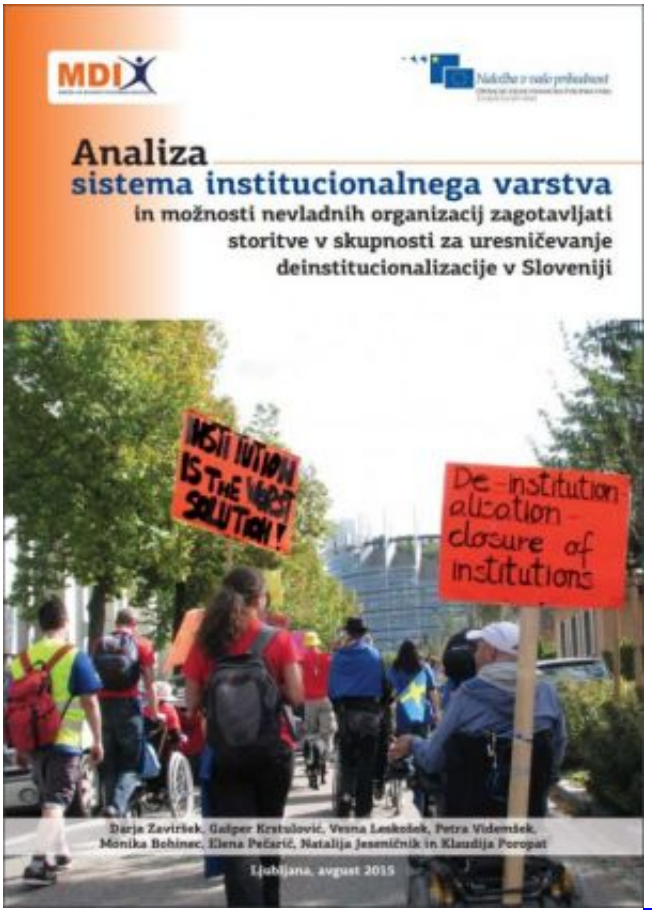
-
- MDI
  MREŽA ZA DEINSTITUCIONALIZACIJO
-

-

-

-
-

-

Razstava **Osebna asistenca je naša eksistenca** bo v preddverju male in velike dvorane Državnega zbora na ogled od ponedeljka, 1. 12. 2014, do vključno petka, 5. 12. 2014.

V torek, 2.12.2014 ob 13.30 uri, vabljeni na pogovor z akterji razstave!

Ogled je možen za vse obiskovalce v okviru delovnega časa Državnega zbora s prijavo v recepciji, organizirane skupine pa vsak delavnik po predhodnem dogovoru s Službo za odnose z javnostmi.

Razstava **Osebna asistenca je naša eksistenca** je nastala na pobudo programa Neodvisno življenje hendikepiranih v YHD – Društvu za teorijo in kulturo hendikepa. Hendikepirane osebe, ki s pomočjo osebne asistence delajo in ustvarjajo, je v fotografski objektiv ujela **Klaudija Poropat**, predstavijo pa se tudi z izbranimi osebnimi predmeti in zgodbami. Razstava tako ne seznanja širše javnosti le s problematiko hendikepiranih in nuje osebne asistence za enakopraven položaj v družbi, ampak razbija stereotipne predstave o »le invalidnih osebah«.

Fotografski cikel je nastajal konec leta 2012 in v prvi polovici leta 2013 pod mentorstvom Mete Krese in Arneja Hodaliča s štipendijo, ki jo je podelil Ekvilib Inštitut v okviru pobude umetnosti za družbene spremembe Globalna SOFA. Razstava je bila do sedaj na ogled v Slovenskem etnografskem muzeju, v Mladinskem kulturnem centru Slovenj Gradec, v Klubu SOT 24,5 na Metelkovi ter v Obalnih galerijah Piran- Galeriji Meduza v Kopru za kar se vsem lepo zahvaljujemo. Z razstavnimi rekviziti nam je pomagal Muzej za arhitekturo in oblikovanje.

Avtorica Klaudija Poropat je zastavila **fotografski projekt** kot serijo diptihov, sestavljenih iz portreta hendikepirane osebe, ki potrebuje osebno asistenco, in fotografijami, na katerih so ujeti trenutki iz njenega vsakdanjega življenja skupaj z osebnim asistentom, asistentko. Slike kažejo raznolikost hendikepiranih oseb in pestrost aktivnosti, pri kateri potrebujejo pomoč osebnih asistentov. Prav osebna asistenca odpira posameznikom paleto možnosti in jim omogoča polnopravno in aktivno življenje. Gre za osnovno človekovo pravico izbire načina življenja. Portretiranci so uporabniki programa Neodvisno življenje hendikepiranih NŽH društva YHD, ki edini v Sloveniji izvaja program po principih filozofije neodvisnega življenja. YHD je tudi član Evropske mreže za neodvisno življenje ENIL. Uporabniki programa NŽH predstavljajo »privilegirano« manjšino v Sloveniji, ki sploh ima dostop do osebne asistence oziroma programov z večjim obsegom njim potrebne pomoči. Portretiranci lahko s pomočjo osebne asistence živijo na svojem domu, odločajo o lastnem življenju, delajo, ustvarjajo, so aktivni, imajo družine in otroke, skratka počnejo vse to, kar je večini popolnoma samoumevno. Osebna asistenca je osnovna človekova pravica, ki pa žal v naši državi kljub ratifikaciji Konvencije o pravicah invalidov še vedno ni priznana. Raznoliki obrazi posameznikov pričajo o dragocenosti drugačnosti, ki bogati celotno družbo. Izkušnja hendikepa je lahko navdih vsem, ki živijo v utvari normalnosti.

Osebne predmete in zgodbe o osebnih predmetih so izbrali in napisali portretiranci sami. Skoznje predstavljajo del svoje zgodbe, interese, zanimanja, del vpetosti v svoje družbeno okolje. Brez faktografskih predstavitev odkrivajo del svoje intime skozi lastni pogled in zgodbo o predmetu, ki so si ga izbrali. Predmet in zgodba o predmetu bosta viseli ob fotografijah.

»Fotografije Klaudije Poropat so dokumentarne fotografije, bolj natančno portretne fotografije in fotografije ljudi pri vsakdanjih opravilih, in lahko bi jih uvrstili v družbeno angažirano umetnost. Vendar fotografski posnetki presegajo dokumentarnost. Izmuznili so se strogemu izvajanju vnaprej zamišljenega programa in neosebnemu podajanju realnosti. Avtorica je dokumentarnost nadgradila z osebno naklonjenostjo, ki je imanentna podobi fotografije kot neoprijemljiva poetičnost in njena družbena zavzetost je pristna in osebna, ne zunanja in modna. Klaudija Poropat je namreč kot ena od ustanovnih članic društva YHD del skupnosti portretirancev. Z njimi deli njihove interese, potrebe, želje in vpetost v okolje. Njeno fotografiranje izhaja iz sveta, ki ga predstavlja. V ta svet ne prihaja kot reporter, opazovalec ali raziskovalec. Tudi zato njene fotografske podobe niso spektakularne, kakršne radi objavljajo množični mediji ali svet sodobne umetnosti. Njihova posebna kakovost je prav neposrednost, na katero je opozoril Arne Hodalič na odprtju razstave v Slovenskem etnografskem muzeju. Poleg tega je fotografski projekt 33 portretov prežet z veliko energije. Za njegov nastanek je bilo treba veliko časa, volje in dogovarjanja. In prav dogovori so bili odločilni. Portretiranci niso sodelovali le pri izbiri predmetov, temveč tudi pri izboru vsakdanjih opravil z osebnim asistentom oziroma asistentko, ki jih je avtorica ujela v fotografski objektiv. Prav to naravnanost odseva razpoloženje fotografskih podob. Tovrstna participacija portretiranca je v žanru portreta redka, saj navadno fotograf odloči, kaj bo poudaril na portretiranem človeku in ga s tem določil ali karakteriziral. Zato fotografij Klaudije Poropat ne gledamo z distanco, temveč nas potegnejo v živo dogajanje« (Lilijana Stepančič).